

Minu unistuste raamatukogu

Astusin hoonesse sisse, vaatasin ringi ja tundsin, et olen lõpuks jõudnud oma teekonna sihtpunkti. Igal pool oli näha hiiglaslikke riuleid, mis olid täitunud raamatutega. Ei olnud liiga ere valgus, mis oleks silmi kahjustanud, ega liiga tume valgus, et mitte midagi ei näeks. Kõik oli täpselt nii, nagu olema peaks. Ma esimese asjana ei osanud midagi teha, kuhugi minna,, kuna ma olin nii vaimustuses, nagu kõik see oleks uni olnud. Mind üllatas see, et see raamatukogu oli nii suur, et isegi eskalaatoreid oli nii mitmes kohas. Kuid minu üllatuseks polnud rahvast just kõige rohkem, mis pani mind kaasa tundma kõigile nendele kes pole veel seda tunnet kogenud ja seda hämmastavat kohta näinud.

Kui muidu tavaliselt tean, kuhu ma minna tahan ja mis teatud raamatužanrit lugeda, siis seekord ma võtsin ilusti aega ja nautisin hetke. Käisin pikkade raamaturiulite vahelt läbi, uurisin raamatukogu noormeestelt raamatukogu ajaloo kohta. Jah, kujutate ette, kogu selle koha eest siin hoolitsevad 3 noormeest. Ma olin nii harjunud nägema n-ö raamatukogutädisid, et noormeeste nägemine tuli suure üllatusena. Käisin vaatasin ka väikse raamatukogu kinosali läbi, näidati raamatupõhiselt tehtud filme, nagu nt “Süü on tähtedel”. Ikka oli olemas ka ruum arvutite ja muude nutiseadmete jaoks, kus päris suur osa noorukeid olid mängimas. Kõige parem asi oli see, et oli olemas eraldi suur ruum, kust saab osta kooki ja tassikese kohvi, istuda maha kuhugi diivani peale ja lugeda oma valitud raamatut. Kõige hubasem ja mugavam viis minu jaoks, kuidas raamatut lugeda.

Kui kõik sai üle vaadatud, võtsin lõpuks eesmärgi otsida üles oma koht, kuhu ma alati jooksen esimese asjana igas raamatukogus. Läks küll mingi hetk aega, kuid lõpuks ühe eskalaatoriga üles sõites tuli mulle vastu see, mida otsinud olin – noortekirjandusekogu. Kõik tuntud ning lisaks mu lemmikud fantaasiaraamatud, noorteromaanid, seiklusraamatud leidsid selles väikeses nurgas. Olin täitsa rõõmust lõhkemas. Jõudsin välja valida paar raamatut, mida kohvi ja koogi kõrvale lugeda, kui korraga läks pilt mustaks.

“Mis juhtus? Kus ma olen?” küsisin enda ette, kui tõusin istuli oma toa voodis. Milline pettumus voolas minust läbi. Kõik see tundus minu jaoks nii päris, sest ma tean, päris elus raamatukogud ei erine väga palju sellest, mida ma just nägin ja kogesin.

Uni on küll päris kaua aega tagasi olnud, kuid ikka aeg-ajalt mõtlen selle unenäo peale, mis raamatuid oleks seal veel olnud, mida oleks võinud laenutada või isegi osta, kellega ma oleks seal tutvunud. Ma ootan seda hetke, kui see uni täitub ka päris elus, sest seda maagilist olemust pole ma varem raamatukogus kogenud kui selles unenäos. Võin öelda, et see siin on minu unistuste raamatukogu.

Briti Elise Jõpiselg

11. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium